

Handelingen 12: 1-19

Broeders en zusters,

De geschiedenis die we zojuist hebben gelezen geeft prachtig weer hoe het voor Petrus makkelijker was om uit de gevangenis te komen dan in de bidstond.

Toch roept deze geschiedenis best een aantal vragen op:

Voor Petrus was dit de derde keer dat hij in de gevangenis zat in vrij korte tijd. In Handelingen 4 lezen we dat Petrus in ieder geval samen met Johannes werd gevangen genomen door de Joodse leiders. Dit was een vrij korte gevangenschap. De volgende dag werden ze voorgeleid en toen werd hun alleen bevolen niet meer over Jezus te spreken. Het antwoord wat Johannes en Petrus toen gaven was dat ze niet kunnen nalaten te spreken over wat zij gezien en gehoord hebben. Toen de apostelen terug gingen naar de hunnen gingen ze in gebed. Wat opvalt is dat ze niet bidden om bescherming maar om vrijmoedigheid. Het gevolg van dit gebed was dat ze het woord Gods verkondigden met grote vrijmoedigheid.

In Handelingen 5 lezen we dat de apostelen opnieuw gevangen genomen werden door de Joodse leiders. Ditmaal werden ze bevrijd door een engel van de Heer. Petrus heeft dus twee keer meegemaakt dat hij door een engel werd bevrijd. Toen de Joodse leiders de apostelen wilden laten voorkomen, vonden ze hen niet in de gevangenis. Even later kwam men hen vertellen dat de apostelen in de tempel waren en daar het volk onderwezen. Humor van God.

Ons gedeelte van vandaag, Handelingen 12, begint met te vertellen dat Herodes, deze Herodes is de kleinzoon van de Herodes van de kindermoord in Bethlehem, Jakobus de broer van Johannes heeft laten ter dood brengen met het zwaard. Dat wil zeggen dat Jakobus werd onthoofd. Deze Jakobus wordt hier de broer van Johannes genoemd. Jakobus en Johannes waren de zonen van Zebedeüs en behoorden samen met Simon Petrus tot Jezus' intiemste vrienden. En deze Jakobus, één van de leiders van de gemeente, werd ter dood gebracht. Hij werd evenals Stefanus een martelaar. Maar waarom wordt straks Petrus wel bevrijd en moet Jakobus sterven? We mogen toch aannemen dat de gemeenteleden van Jeruzalem ook gebeden hebben voor de bevrijding van Jakobus? De bijbel geeft hier geen antwoord op. In ieder geval blijkt hieruit dat bevrijding door een engel niet onmogelijk was, maar ook

niet vanzelfsprekend. Goddelijk ingrijpen komt voor, maar het blijft een bijzonderheid. Ook de apostel Paulus zal in gevangenschap sterven, hoewel hij ook een keer werd bevrijd door goddelijk ingrijpen door middel van een aardbeving, en volgens de overleveringen is de apostel Petrus ook in gevangenschap gestorven. Voor alle duidelijkheid, er is nog een Jakobus die als leider functioneert in de gemeente van Jeruzalem. Petrus geeft na zijn vrijlating de opdracht Jakobus te waarschuwen. Dit is Jakobus de broer van Jezus. Deze Jakobus heeft ook het bijbelboek Jakobus geschreven. Van hem weten we uit 1 Cor. 15 dat Jezus na zijn opstanding ook aan hem is verschenen. Deze Jakobus was bij Jezus' leven zeer kritisch over zijn broer, maar na de opstanding is hij een volgeling geworden. Hij noemt zich in het begin van zijn brief een dienstknecht van Jezus Christus. Een knecht van zijn eigen broer!

Toen Herodes merkte dat het Joodse volk de terechtstelling van Jakobus wel kon waarderen liet hij Petrus ook gevangennemen. Petrus werd bewaakt door vier viertallen soldaten. Dat wil niet zeggen dat er zestien soldaten om Petrus heen zaten, maar dat die viertallen elkaar afwisselden in een soort ploegendienst. Petrus zat aan twee soldaten vastgeketend en twee soldaten bewaakten de deur van z'n cel. Terwijl Petrus daar zat werd er onophoudelijk door de gemeente gebeden. De Willibrordt vertaling heeft hier het woordje 'vurig' staan, de NBG gebruikt het woord 'voortdurend'.

In die nacht werd Petrus op wonderlijke wijze bevrijd. Zonder dat zijn bewakers het merkten werd Petrus naar buiten geleid. Boeien vielen van hem af, deuren gingen open. Ook Petrus zelf kon nauwelijks geloven dat zijn bevrijding werkelijkheid was. Hij had waarschijnlijk gedacht dat hem hetzelfde lot zou treffen als Jakobus. Wel opmerkelijk trouwens, dat hij, zo vlak voor zijn doodvonnis, ligt te slapen. Hij heeft, zo lijkt het, zijn vertrouwen volledig op de Here Jezus gesteld. Maar als de engel hem naar buiten lijdt verkeert hij in een soort roes. De engel moet hem vertellen dat hij zich moet aankleden. Petrus dacht dat hij een soort gezicht kreeg. Net zoals hij in Handelingen 10 een gezicht kreeg toen hij honger had, met allerlei dieren die hij moest slachten, is het niet uitgesloten dat je als gevangene droomt van een wonderlijke bevrijding. Toen de engel Petrus had verlaten kwam Petrus tot zichzelf. Hij besloot naar het huis van Maria te gaan, waar een groep gemeenteleden bij elkaar was om te bidden. Deze Maria is de moeder van Johannes Marcus. Deze

Marcus werd later één van Petrus' helpers en is ook de schrijver van het Marcus Evangelie.

Ook de gebeurtenis bij de deur van het huis van Maria mag opmerkelijk genoemd worden. Rhodé, het dienstmeisje, kwam luisteren wie er aan de deur was, en toen ze de stem van Petrus herkende, liet ze hem buiten staan en ging binnen aan de gemeenteleden berichten dat Petrus voor de deur stond. "Je spreekt wartaal" kreeg ze te horen. Moet je voorstellen, de gemeente is bij elkaar om te bidden voor Petrus en op het moment dat Petrus voor de deur staat geloven ze het niet. "Het zal zijn engel wel wezen" dacht men. Deze gedachte komt overeen met wat men geloofde in het Rabbijnse Jodendom van die tijd. Men geloofde dat de beschermengelen het evenbeeld vertoonden van hun beschermelingen. Ook geloofde men wel dat overledenen de gedaante van een engel aannamen. In dat geval heeft men gedacht dat Petrus al overleden was en nu als engel verscheen. Ook toen de opgestane Jezus aan zijn discipelen verscheen moest Hij bewijzen dat Hij geen geest is (Lc.24:36). Wat ik altijd wel weer als een troost beschouw is dat de verhoring van het gebed van de gemeente blijkbaar niet afhankelijk is van de grootte van het geloof van de bidders. Als dat zo was, was Petrus nooit bevrijd. Overigens is dit wel iets, wat je tegenwoordig vaak hoort. Hoe groter je geloof, hoe groter de kans op verhoring. Uit deze geschiedenis leer ik, dat niet de grootte van het geloof bepalend is, maar of er gebeden wordt, al is het twijfelend, tot onze grote God. Als ons geloof bepalend zou zijn voor verhoring, dan werd verhoring onze prestatie. Hoe meer we de twijfel uit onze gedachten bannen en hoe positiever we denken, hoe meer kans op verhoring. U voelt wel aan dat dit niet zoveel meer met een gelovig gebed te maken heeft. Bidden is met jouw lege handen bij God komen. Het van Hem alleen verwachten en niet van een ander. Dat is wat de bijbel bidden in ongeloof noemt. Dat je het niet van God alleen verwacht. In ongeloof bidden wil dus niet zeggen dat je twijfelt aan de verhoring maar dat je twijfelt aan God zelf!

Of God wel of niet verhoort mogen we aan God overlaten. Ook die biddende gemeente uit Handelingen 12 heeft met verhoorde en onverhoorde gebeden te maken gehad. Jakobus werd gedood en Petrus werd bevrijd. Zo kan het ons ook vergaan. En we mogen ook vrijmoedig vragen. Maar uiteindelijk gaat het maar om één ding: dat we onszelf aan God toevertrouwen in de vaste zekerheid dat God nooit

los laat wat hij begon. Dat geldt voor Jakobus, voor Petrus en ook voor ons als Vrije Evangelische Gemeente van Oldebroek. Amen.